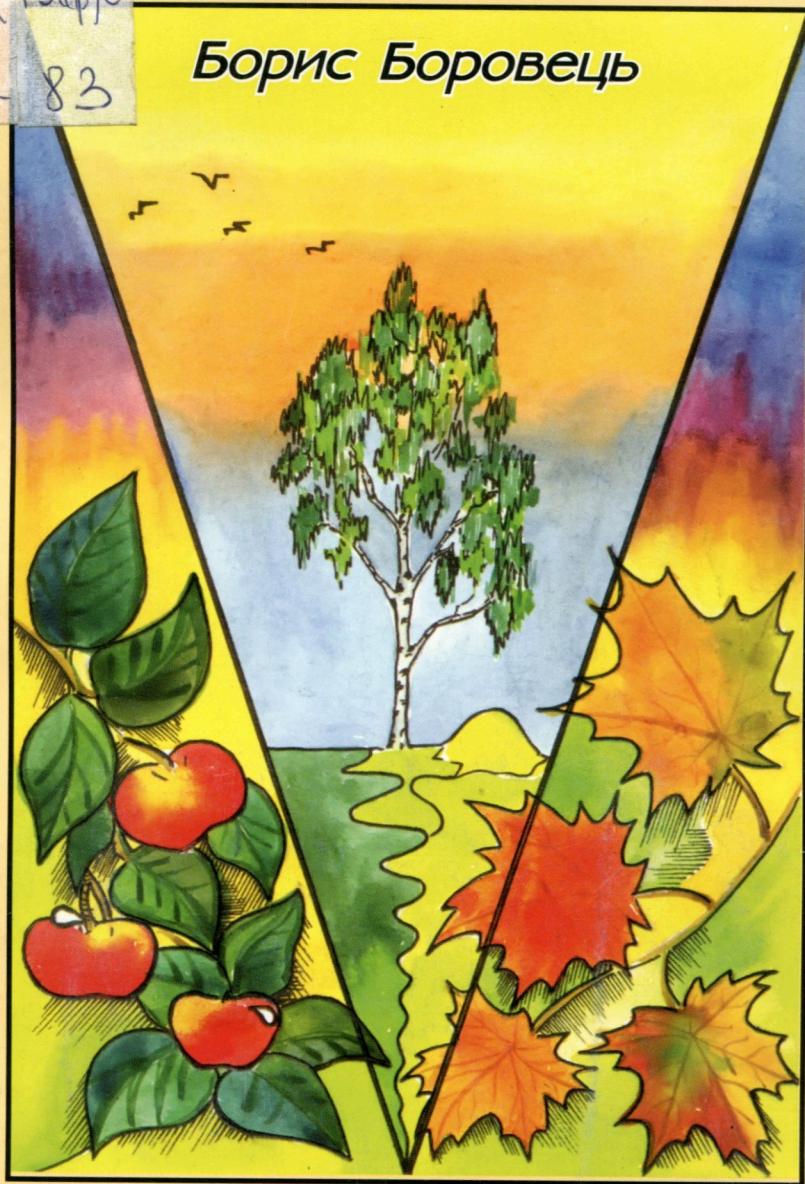

84(4Укр)6

Б-83

Борис Боровець

ПОЛІТТЯ

Борис Боровець
"Поліття"

Зупинитись,
озирнутись.
Звідки йду?
Куди йду?
Без утіхи чи осмути
Впасти в поросль молоду.

Свіжий вітер хай остудить
Самовтіху,
самосум...
Хай пречистим стане-буде,
Що у серці вам несу.

І без пихи чи ілюзій,
Щоб тривав надалі шлях,
Не втрачав ніколи друзів,
Ворогів не трафив шляк.

БОРИС БОРОВЕЦЬ

ПОЛІТТЯ

Поезії

Рівне
"Овід"
2007

ББК 84 (4 Укр) 6
Б - 83
УДК 821. 161. 2

Боровець Б.Т. Поліття. Поезії. - Рівне: Овід, 2007. - 88с.

У новій книзі Бориса Боровця вміщені вірші, написані наприкінці минулого – в першому п'ятиріччі нинішнього століття, – у час великих суспільних сподівань і не менших розчарувань, що й визначило тематику більшості поетичних рефлексій автора. Є тут вірші й лірико-пейзажного звучання.

Редактор Євген Шморгун
Художник Інна Нагорна
Художній дизайн та верстка Сергія Бабака
Відповідальна за випуск Лариса Бабак

*Книга видана за сприяння Рівненської
облдержадміністрації та обласної ради
відповідно до обласної Програми розвитку
книговидавничої справи, сприяння збільшенню випуску
книжкової продукції місцевих авторів
у Рівненській області на 2006 - 2010 роки.*

ISBN 978-966-8179-20-4

© Б. Боровець, 2007
© "Овід", 2007

РІВНЕНСЬКА ОБЛАДЕРЖІВІОТЕКА

ТО НЕ Я, А МІЙ ДВІЙНИК

* * *

*Так прикро стало помічати -
І до того я ще не звик,-
Що поселився в мені пихатий
І некерований двійник.*

*Він, знай, вигулькує раптово,
Коли його ніяк не ждеш,
Лихий на вчинок і на слово,
Без стриму всякого і меж.*

*Уже і сам тому не радий,
І сором палить, і печаль,
Що двійникові дати раду
Не можу часто я, на жаль.*

*Стомивсь в роздвоєності жити
Від перманентної війни,
Не в змозі людям пояснити,
Що то не я, а мій двійник.*

НА МЕЖІ ТИСЯЧОЛІТЬ

Межу перейдено
Під шквал гучних овацій,
Мовляв, сподобились,
Ми – обранці століть!
А світ, прочунявши уранці,
На чім стояв,
На тому і стоїть.

Ним далі правлять
Пристрасті і гроші,
Скандали, війни,
Перемоцювання сил...
І навіть в храмах
Заповіді Божі
На свій
Перелицьовують копил.

* * *

*Людина - це не тіло, брате!
Людина - це душа і Дух.*

Микола Руденко

Якби цю істину пізнати
Могли усі тілами кволі,
То, може, б узялись поволі
Не тіло – душі лікувати.

* * *

Спасенна будь, покірна голова.
Ніхто тебе не візьме вже за барки.
І з ланцюга відпущені собаки
Притихло ляжуть, наче ковила.

Покірні стануть вчинки і думки,
І неважкою видасться дорога.
Не відберуть у тебе вже нічого,
Ні суету, ні з мотлохом сумки.

Покірним будь і сито проживеш,
Угодним станеш будь-якій ти владі,
Сидітимеш в управі а чи в раді,
А прийде час – у почестях помреш.

Покірним стань і хай говорить хтось,
Що проміняв на благо власну совість,
Усі на цій землі ми тимчасові,
І що на втіху нам - щоб все збулось.

...Ти не послухав мудрі ці слова
І знов пішов наперекір стихії,
Тому й дочасно, мов трава, сивієш
В самотності, як у дуплі сова.

★ ★ ★

*Відомий у світі астроном Іван Климишин готовий
продати названу на його честь планету тому,
хто профінансує видання його книжок.
З газети.*

Продається планета зі йменням знайомим – Климишин...
Огортає поволі незмірно глибока печаль.
Мій навчителю добрий у мандрах карпатських колишніх,
Із небес опускатись на землю хіба Вам не жаль ?

Ах, пробачте безтактність !

Жертовність мені ця знайома.

Навіть душу продати готовий був сам я не раз,
Та жахався того, і тремтів, як трепета, в судамах –
Ще не час, умовляв я себе, ще не час.

Щоб минувся цей розпач, давайте зберемось у гори,
Де схолили у травах згубилися наші сліди,
Біля ватри присядемо, тихо собі поговорим
Під привабливий спів струмкової живої води.

Хай із сутінків літ прийдуть знову смереки-царівни,
Зцілять шумом зеленим від втоми й щоденних сует.
І збагнемо ураз: перед прозою буднів ми рівні –
Повелитель планет і якийсь провінційний поет.

І повіримо в те, що рукописи ні, не згоряють,
Хоч спалити їх прагне вогонь забуття що є сил,
На полицях запилені скромно лежать собі скраю,
Щоб подати потомкам колись і свої голоси.

Щоб минувся цей розпач, давайте зберемось у гори,
Де схолили у травах згубилися наші сліди,
Біля ватри присядемо, тихо собі поговорим
Під привабливий спів струмкової живої води.

* * *

Заздрю тим,
Хто беззастережно й щиро вірить
Усяким трибунам, їхній клятьбі.
Коли б не склав
Подібним не одну офіру,
То, може, повірив би і собі.

Коли б не знав,
Чого варті палкі промови
Тих, хто хоче зійти на Олімп,
Що вони
У своїх ділах, а не слові,
Наче поліп.

* * *

Коли з високої трибуни
Державця довга інвектива
Звучить про тридцять третій рік голодний,
Я мовчки голову схиляю
Перед розіп'ятим минулим.
Перед тобою, Україно,
Що віднайшла тоді снагу ще
Жнива скорботи перебути.

Коли з високої трибуни
Державця довга інвектива
Звучить про тридцять третій рік голодний,
Я проклинаю тих безумців,
Що влаштували моровицю
На дивних землях благодатних,
І, наче звірі, знавісніло
Людське сумління шматували.

Коли з високої трибуни
Державця довга інвектива
Звучить про тридцять третій рік голодний,
Мене проймає, наче струмом,
Підступна думка потаємна:
А що хоча б за півстоліття
Новий державець із трибуни
Про час теперішній розкаже?

2001 р.

* * *

Заплутавшись у нетрях славослів'я -
Навчились виголошувати слова! -
Чекаємо, коли прийде Месія,
Здійсниться наша мрія вікова.

Нехай просвітить мудрістю своєю
Незрячих нас, а може, ще й німих,
Як нам, нещасним, вибратися з глею
Замішаних самими нами лих.

За нас Він і посадить, і посіє,
І виростить, заходиться косить,
Намеле нам і напече Месія,
А наша воля ще нехай поспить.

Ото вже з ним ми гарно заживемо,
І будемо з марципанами щодень...
Отак уже котре століття ждемо,
А наш Месія все не йде й не йде.

★ ★ ★

*Завдячуючи письменнику - краєзнавцю Григорієві
Дем'янчуку, відкрив для себе цікаву постать односельця Михайла
Тризни- Яцковського, він же Михалко з-над Случа, котрий у другій
половині ХІХ століття зі своєї поліської глибинки обстоював
українськість перед київським малоросійством.*

Та невже ж нам по колу, по колу, по колу, по колу.
Наче коням в манежі, понуро і далі брести.
Коли совість народу і мову його веселкову
Прицвяховують знов на свої бузинові хрести?

Коли стольний мовчить або скиглить собі потихеньку,
І випрошує ласки з чужинських облесливих рук,
А нові малороси готові продати і неньку
Без докорів сумління і жодних сторонніх спонук.

Коли вже в Україні так мало зосталось України,
А з високих трибун лише патока слізна тече...
Уставайте, Михалки, з духовної сеї руїни,
Підставляйте своє провінційне синівське плече.

З-над Случа подавайте свій голос і Стиру, й Горині,
З-над Черемоша й Стрипи, Боржави, Прута і Стрия,
Не дрімайте на Ворсклі, Острі, на Орелі й Тясмині,
На Самарі й Інгулі хай істина всіх осія,

Що ми є українці з правіку й донині, й навіки!
Доки мова жива – невмирущі на рідній землі.
Полум'яних сердець своїх злиймо і річечки, й ріки
У великий народ – не в якісь малороси малі.

І нехай шаленіють собі від безсилої злості.
Нам робити своє – через терни в майбутнє іти.
Східняки й западенці, бандерівці і запорожці,
Воскрешаймо Україну, підносьмо її над світи!

* * *

*У ніч на 4 вересня 1985 року
помер у в'язниці Василь Стус*

Пригадати ту ніч намагаюсь...
Чим лишилась вона у моєму житті?
Сумом тим, що глибинно так душу проймає
І бентежить, не знати чому?
Був утішений словом чиймсь чи й учинком?
Падав дощ за вікном і поволі у сутінках гасло
Світло ранньоосінніх дерев?
Защеміло тоді моє серце, як ЙОГО зупинилось,
Чи спокійно у грудях собі стугоніло?

Скільки знаків питальних!
А у відповідь - лише мовчання.
Загубилась та ніч у шерензі тисяч ночей.
... А можливо, й шукати її вже не треба?
Що сплигло – не змінити, хоч як би палив за те сором.
Важливіше, чим позначу і ночі, і дні я віднині,
Почуватиму що і робитиму що у наступні роки,
Аж допоки топтатиму ряст...
Чи з ЙОГО непохитністю в серці?

* * *

Ходжу по книгарнях Луцька,
Запитую Слапчука.

І чую на те:

– Немає...

Уже продали...

Заходьте, може, отримаємо!

Ах, любі книгарочки,

Якби ж я не проїздом тут...

Думав, де-де, а в Луцьку,

У рідному місті поета...

І от ходжу по книгарнях,

запитую...

І чую на те:

– Немає...

Уже продали...

Ах, милі книгарочки,

Як гарно, що в наш

прагматично-продажний

час

Купують іще й поезію ,

А не лише душі.

І от

У рідному місті поета

Лежить А...

Лежить Б...

Лежить В...

Багато хто лежить...

А Слапчука немає.

Устав

І пішов між люди.

* * *

*Замість обіцяних прав і свобод
Я отримав ідентифікаційний
Код.*

Ніколай Колєв-Босія.

I

Доведеться тепер від імен-прізвищ одвикать
І жити пронумерованими,
Наче якісь ЗеКа.
Дехто думає нині (крий Боже): а був резон
Позбуватися ненависних
Гулагівських зон,
Щоб сталася раптом у нас трансформація ся
І зробилася зоною Україна уся?
Чи, може, кермують нами досі не ті (ще ті),
Не праведні (як себе виставляють),
Не святі,
Що так самовіддано і благоговійно так
Полюбили вони над усе
Сатанинський знак?
Й замість виборюваних віками
Прав і свобод
Дали народові
Ідентифікаційний код.

II

І живу я тепер під номером енним,
Немає навіть
Національності в мене:
Прибрали з паспорта графу
Відповідну.
Якби ще й мову забув свою рідну,
Ото уже мали б із того втіху!

А я ударю об землю лихом,
Поїду собі
До батьківської хати,
Щоб сили і віри там набратись.
У дворі споришевім,
За похиленим тином
Оживає в мені все українне.
І нікому повік його не відняти,
Як не відняти
Ні батька, ні матір.
Вертаю звідти у впевненості і надії,
Що лихо мине і знов потепліє.
І не злякати нас
Безпам'ятством коду,
Доки б'ють джерела
Роду і народу.

* * *

*І жаль мені, що в наші лави
В ту ніч не вдарив кулемет.
Дмитро Павличко*

Невже і справді щось не те
Тієї ночі учинилось,
І незалежність нам явилась,
Немовби сонце золоте?

Отак: розвіявся туман
І вже вона у вікна світить,
Пощезли начисто всі міти
І лицемірство, і обман...

От нам би так, як у людей,
Щоб по тілах – спецназ і танки,
І закривавлені світанки
Зросили ґрунт святих ідей.

О, ми поповнили б тоді
Скорботно – довгий мартиролог,
Як мордував нас лютий ворог
У нашій праведній ході.

І здійняли б вселенський плач,
Як це не раз уже бувало...
Невже б лиш те нас згуртувало,
Спасло од зваб чинів і дач?

* * *

Облишмо щоденні наші плачі.
Свою історію треба пам'ятати,
Та не можна нове життя збудувати,
Схлипуючи на чужому плечі.

Маємо знати безперечну річ:
Не менш за нас страждали й інші народи,
Але за те не чекали нагороди,
А уперто йшли через терни й ніч.

Та й ніколи іще потоки сліз
Не виховували справдешніх героїв,
Що здатні повести народ за собою.
На поразках героєм ніхто не зріс.

А є в нас немало дат і подій,
Що гартують волю, примножують силу,
Надихають в майбутнє іти красиво,
Сповненими гідності і надій.

**ОСІНЬ 2004. МАЙДАН.
ПОМАРАНЧЕВА РЕВОЛЮЦІЯ**

Сподівалися на каштанову,
а сталась апельсинова.
Чому ж таки переплутались дерева і кольори?
Пророцтво яке приховане
в одному й іншому символах:
Осіньне тихе згасання,
чи знак весняної пори?
А що як трансформація
відома станеться
І з Майданного посіву
негідники зберуть плоди?
Як переживеться-сприйметься
молодими рана ця
І чи прийдуть їх діти і внуки,
як буде потреба, іще сюди?

* * *

Мої ровесники, що в юності щосили
За ідеали кидалися в бій,
Посади немалі уже посіли,
Колишній розгубивши запал свій.

Нова вже поросль дихає нам в спини,
Така ж наївна, чиста і пряма.
...Невже життя і їх пориви спинить,
І в них дороги іншої нема?

* * *

Зводимо пам'ятники.
У містах, у містечках, у селах.
Виголошуємо промови –
Аж забиває дух!
Та спитав я в одного промовця,
Як стих його пристрасний голос,
Без якоїсь підступної думки,
Просто узяв запитав:
– А коли народився Шевченко?
Прозаїчним отим запитанням
Він заскочений був зненацька
І, не знайшовшись на відповідь,
Звів усе на жарт.
І впевнився я укотре
В доволі банальній істині:
Пустити ЙОГО на майдани –
Не те, що пустити в серця.

* * *

Один – на трибуні.
Слова – громовиці.
Крешуть і тнуть наповал.
А інший – у полі.
Сіє пшеницю,
Не ждучи хули чи похвал.

Один – патріот.
І слова його щирі.
Він за Україну готовий на тан.
А інший – мовчун.
В єдине вірить –
У свій хліборобський талан.

Не роз'єднуймо їх.
І не ставмо супроти.
Кожен хай робить своє.
Кожного жде
ще стільки роботи!..
... Та й сівачів усе менше стає.

* * *

Вже третій тиждень у відпустці.
Немов на острові безлюднім,
В міській квартирі, як у пустці,
Мої свята летять і будні.

Але собі дав твердо слово:
Геть телевізор, геть газети!
І почуваюся чудово
Серед суспільної вендети.

Десь за вікном лишився гамір,
Базарні пристрасті, образи:
Йде торг умами і ногами,
Поштучно йде й гуртом – одразу.

Переливаються на сонці
Фальшиві цінності, мов скельця.
Холодять кров, немовби стронцій,
І добираються до серця.

А я щодень собі раюю
Серед книжкових раритетів
І душу зболену лікую
Напоєм Тенових сонетів.

Та страх бере, коли згадаю,
Що прийде край моїй відпустці.
За те, що жив у хаті скраю,
Чи Бог гріхи мені відпустить?

* * *

А деякі поети
Вийняли стилети
Із щонайгостріших слів
І чесно та сміло
Направо й наліво
Стинають усіх,
Хто нас досі вів.

Кого вчора хвалили
Щодуху й щосили,
Кладуть сьогодні
Вони наповал,
Забувши, що прийшли
Заждались на вірші,
Повні їхніх звеличень
І похвал.

ІРОНІЧНО-ПОВЧАЛЬНЕ

„Летіли лелеки у вирій далекий,
Долинув із неба прощальний їх клекіт.
Той ирій, напевно, і теплий, і ситий,
Але як без України ви будете жити?“ –

Отак цього вірша надумав почати,
Лелек прив'язати до рідної хати.
Та з вірша у вірш вони здавна літають,
Ні долі, ні волі ніколи не мають.

Отож спохвативсь: побратими-поети,
Залишмо лелек тих для неба, для лету.
Без нас вони знають: додому чи в ирій
Летіти їм, гордим, у безвісті сірій.

...Он скільки людей відліта на чужину,
Назад не вертають вони в Україну.
От їх би, колеги, узяти й навчити,
Як задля України у світі тім жити.

* * *

“Добре там, де нас немає” –
Мудрість ця відома здавна.
От і маримо тим краєм,
Де живеться людям славно.

З неба падає там манна,
А на вербах родять груші,
Уставать не треба рано –
До півдня раюють душі.

І сприймається як диво,
Якщо хтось узявсь орати.
Ходять в гості там, можливо,
Люди в будень, наче в свято.

Там течуть молочні ріки,
Благодатні ллються зливи.
І маленькі, і великі –
Хто є суцйий – всі щасливі.

От і маримо всякчасно
Тим блаженним тихим раєм.
...Може, в краї тім прекраснім
Добре так, що нас немає?

САМОКРИТИЧНЕ

Якби я мову знав чудово,
Немов Олійник або Драч,
То віршував би, чесне слово,
Без просторіччя і невдач.

Вділив же Бог мені таланту
Ледь на краплиночку, хоч плач,
Не дотягнутись до атлантів,
Хоч пішки йди, а хоч ускач.

Така вже випала планета.
І в тім резон, напевно, є:
Як не вродився ти поетом,
То й не берись не за своє.

Та маю все ж таки надію:
Зерно одвіється з полови
І, може, хоч когось зігрію
Своїм буденним тихим словом.

★ ★ ★

Спаси мене, Спасе, від всяких життєвих напастей,
Безчесного слова, чаклунських недобрих очей.
Не дай, мов тому недозрілому яблуку, впасти –
Хай хтива спокуса моїх не тривожить ночей.

Спаси мене, Спасе, від суджень і рішень поспішних,
Від певності тої, що літо несе лиш тепло,
Несправджених снів і прикрих помилок колишніх,
Всього, що так досі і серце, і душу пекло.

Спаси мене, Спасе...

А як же тоді буду жити?

Стерильні думки і стерильні щоденні діла.
Як те немовля в пелюшки, в безгріховність сповитий...
Це наче у небі літак без одного крила.

* * *

В житті я часто помилявся,
Робив не те, йшов не туди,
Тож біографія моя вся
Немов Сизифові труди.

Заланцюгований гріхами,
Прошу, з надією в душі:
Хай кидає у мене камінь,
Хто сам свідомо не грішив.

Та споконвіку так ведеться –
Така вже правдонька лиха –
За камінь першим той береться,
Хто сам в гріхах, як в реп'яхах.

* * *

Я навчився прощати,
І образ не таю.
В кожному слові хрещатім
Бачив кривду чиюсь.

Пережив сам усе це,
І образи, й жалі.
І кривавилось серце,
Не комусь, а мені.

Й зрозумів: над відплати,
І великі, й малі,
Є уміння прощати
Все і всіх на землі.

КОХАНКА ДАВНЯ – ПЕЧАЛЬ

* * *

*Колишня моя коханка
Прийшла у недільний час:
„Залишусь в тебе до ранку,
Ніхто не побачить нас”.*

*...Того ніхто не почує.
На щастя чи, мо', на жаль,
Що знов у мене ночує
Коханка давня – печаль.*

*Пробудемо наодинці
Вона і я цілу ніч,
Наповнені аж по віңця
Принадою тайних стріч.*

*А вранці, у понеділок,
Чекає завія справ.
І кому до того діло,
Хто вчора в мене ночував?*

* * *

Як березень білі берези розбудить,
Заграють в них соки солодким вином,
Щось щемне й тривожне хлюпнеться у груди,
І буде жаданим й незнаним воно.

Чиясь, наче з марева зіткана, постать
Заповнить думки наяву і у снах...
Лиш згодом збагнеш – несподівана гостя –
То перша твоя парубоцька весна.

* * *

Став заснув аж до ранку.
Осока ні шелесне.
Задивляється Місяць
У люстерко води.
В наших душах панує
Щось космічно-небесне,
Щось солодко-таємне
Заманило сюди.

Не збагнути його ще нам
І не осягнути,
І немає початку йому
І кінця.
Тільки аж на сусідні
Галактики чути,
Як схвильовано б'ються
Наші юні серця.

* * *

Стоїш на осонні,
Де сонечком сонях
Всміхається тепло тобі.
А сльози солоні
Воложать долоні.
Ти в щасті, а може, в журбі?

Ті сльози від слова,
Що в ночі чудові
Хлопчина несміло шептав?
Чи любого друга
Забрала подруга
І ген повела поза став?

Ти юна і ніжна –
Роса білосніжна,
Глянь, день, наче мрія, встає
– Не треба печалі, –
Птахи прокричали, –
Кохання ще прийде твоє.

Розквітне, мов сонях
На літнім осонні,
І так, щоб ніхто не потяв.
В солодкім полоні –
Долоня в долоні
На довге щасливе життя.

ЖАРТІВЛИВИЙ ПЕРЕСПІВ

Рудий, рудий, ще й ластатий
Вивів дівчину із хати,
Вивів дівчину Марусю...
Ой, боюся! Ой, боюся!
Що, як раптом знає мати,
Що рудий ти і ластатий?

СЕНТИМЕНТАЛЬНА БАЛАДА

День стоїть такий чудесний –
Липень, сонце і блакить!
Бродить хлопець – перелесник,
Мавки чарами він снить.

І зове, і кличе, й молить:
– Де ж ти, дівчино – яса?
То в жита піде у поле.
То блукає у лісах,

То на берег річки стане,
Де хвилюється вода...
Він тобі, дівча незнанне,
Хай життя - і те б віддав.

... Дивний хлопче – перелесник,
Не в лісах, і не в житах
Мавка жде тебе чудесна.
От якби мене спитав,

Я б тобі порадив щиро,
Без обману, від душі:
Не блукай ти у зневірі,
А додому поспіши.

Там живе в сусідській хаті
Юна дівчина – краса,
Очі – наче ті блавати,
Що й пером не описать!

Ти її з дитинства знаєш,
Разом вирости в дворі.
Поспіши, бо прогадаєш,
Диво – дивне сотвори.

Попросись до неї в серце,
У чаклунські очі глянь,
Зазвучить у серці скерцо,
Розцвіте в душі герань.

І таку любов розбудиш,
Що як племінь спопеля!
Дивуватись будуть люди,
Милуватися здаля.

А як вдарить скрипка з бубном
На весіллячку у вас,
Мо', і я тоді пригублю
Хмільну чарочку не раз.

Бо такий же день чудесний –
Липень, сонце і блакить!
...Жаль, не я той перелесник,
Не моя любов горить.

* * *

Ця думка – мов у серце постріл,
Серед турбот, серед подій:
А що було б, якби ми просто
Взяли й не стрілися тоді?

Чи б так горіли в небі зорі,
Було не страшно холодів,
Літа текли, як сон, прозорі,
Якби не стрілися тоді?

Чи залишалися б і досі
Такі ж весняно-молоді,
Якби на людській дорозі
Ми розминулися тоді?

...Хай з'їли пудів кілька солі,
Жили на хлібі і воді,
Та маєм дякувати долі,
Що ми зустрілися тоді.

ПОРИ РОКУ

А як літо млосьне мине,
Ти розлюбиш раптово мене.
І в холодну сльотаву осінь
Твою руку він попросить.

Захурделить довга зима,
Від якої рятунку нема.
А як знов довкіл завесніє,
Ти від споминів посивієш.

* * *

Спливають слова, наче віск на свічі.
На жаль, вже вони анітрохи не гріють.
І в тому признатися я не посмію.
Спливають слова, наче віск на свічі.

І ніч так повільно і нудно тече,
Немов не настане ніколи світанок.
Сказати б щось ніжне й собі наостанок,
Та ніч так повільно і нудно тече.

* * *

Запізнілі слова,
 запізніле прозріння,
Наче листя останнє,
 за вітром холодним летять.
І вкорочує дні нам
 неждана розлука осіння.
І забути все треба,
 і треба все знову почать.

Відцвіли хризантеми,
 пожухли нескошені трави,
Наші теплі сліди
 запорошить снігами зима.
І серця так щемлять,
 наче щось у себе ми украли,
Та дороги назад
 за отими снігами нема.

* * *

Відпусти мене і прости мені.
Я вже не той, що був колись.
Від дорогого в моїм імені
Без жалю й болю відречись.

Залишилось тільки у спомині
Все, що мріялось, чим я жив.
Наскільки добре було мені,
Настільки тепер ми чужі.

Заради нашого майбутнього
Пора спалити всі мости.
А що відбуло – забудь його.
Відпусти мене і прости.

* * *

От і ще одне літо так швидко минає,
Укриває багрянець дерева довкіл.
Непосиди-вітри розгулялись над краєм
І од них відмолитись немає вже сил.

І немає вже сил, і немає бажання:
Колообіг природи, хоч як не крути.
А за те, що у нас не збулося кохання,
Ти мене непутящого мовчки прости.

Мо', коли вже пройду я свій шлях аж до краю,
Несподіваний спомин наплине умить.
Через товщу років я усе пригадаю
І натомлене серце моє защемить.

* * *

Погасли літа кольори,
Перецвіли уже у жовте,
І запалив примхливий жовтень
Холодні зорі угорі.

А так ще хочеться тепла,
Щоб не минало наше літо,
Та все туманами сповито,
І час завершувать діла.

* * *

Десь заплутався вітер в лісах
І надривно-тягуче голосить.
День короткий димами пропах –
Осінь.

Сіють смуток невтішні дощі
На долоні полів борознистих.
Залітає в мокрі пригорщі
Листя.

Так пустельно й самотньо довкіл,
Хоч би виткалась в небі просинь...
Над містами, над втомою сіл –
Осінь.

* * *

Згасає поволі осінь,
Сіріють небо й гаї.
Вона уже нас не запросить
На вернісажі свої.

Та й нащо таких просити,
Коли – урізнобіч стежки.
Лягають несамовито
Дощу холодні мазки

На поле, на ліс, на доли...
Ще день, ще година, ще мить.
Згасає осінь поволі...
Тьмяніє блакить.

* * *

*Серпень. Спалах любові.
Євген Гуцало*

Знову наснилась осінь.

Жовтень.

Спалах любові.

Дивна дерев позолота і раювання душ.

Поглядом кожним, жестом,

мовленим тихо словом,

Що не сказали - сказати ми спішимо чимдуж.

Ох ця чаклунка осінь!

Стриматися несила.

Застерігають хай друзі, шепчуться вороги...

Знову забута осінь маревом поманила

І воскресила навіщось спомини дороги.

* * *

Скриплять старі, як світ, дерева,
У шибку вітер б'є крилом.
Од ліхтаря химерні мева
Втікають навсебіч притьмом.

Через вікно надвірний холод
Поволі в душу заповза...
Цих блискавок зимовий сполох,
Протиприродна ця гроза!

* * *

Нехай зима не хоче відступати,
Нехай сніги глибокі ще лежать,
Але невідворотний час розплати,
Уже перейдена її межа.

Уже ота десь визріває повінь,
Що рве усі загати й береги,
І кожен день передчуттями повен,
Що доведеться віддавать борги.

За навісні хурделиці й морози,
За марно сказані колись слова.
Грядуть весняні неповторні грози,
Від них надія світла ожива,

Що у душі ніколи не змілію
На ті чуття, що їх несе весна.
Нехай лютують доокіл завії,
Я ще такий, як у юнацьких снах.

* * *

Вже літа у небі сірім
Журавлями ген ячать,
Відлітають у той вирій,
Де не радість, а печаль.

Звідки їм не повернутись –
Не благай і не проси –
Щоб відчути запах рути
І ранкової роси.

Тільки спомин, тільки спомин
Прилетить, неначе птах.
Нагадає млосну втому,
Поцілункові уста.

* * *

Хай не мине моя любов
На схилі літ, в кінці дороги,
Нехай п'янки її тривоги
Хвилюють серце знов і знов.
Хай не мине моя любов.

В мені ще стільки є тепла,
Як у червневій млосній ночі.
У їх вогні згоряти хочу
До крапельиночки, дотла.
В мені ще стільки є тепла.

Моя душа ще молода,
І почуття ще не зміїли,
Вони ще мають стільки сили,
Як повенева вода.
Моя душа ще молода.

Хай не мине моя любов.
Без неї світ, неначе пуста,
Чи без квіток тернова хустка.
Життя помежи зрад, обмов,
Якщо мине моя любов.

ХВОРІЮ ТРАВАМИ, ЛІСАМИ

* * *

Хворію

травами, лісами,

Зерном пшеничним.

Що біля хати, ружою...

Здається,

Хвороба ця в мені навічно,

І сам я

од неї вже

Ніколи не одужаю.

* * *

А я поганий, бо – поганин?
Хто не лінується – той ганить,
Що не у храм іду на сповідь
В буденні дні й передпаскові,

А сповідаюся деревам,
Щоб втамувати душевний рейвах.
І сонцю в небі, юним травам,
І лепесі, що у заплавах,

Комашці кожній і пташині,
І зорям у вечірній сині.
Вітрам, що за вікном регочуть,
Доцям, що так іти охочі.

Мої то сестри і братове,
Лише вони мене готові
І зрозуміти, і простити,
Адже ми всі предивні діти

Її величності Природи:
Від бадиллини до народів.
Серед гріховної юдолі
Беру і їх на себе болі –

Ми ж воедино з ними злиті
Усі, всі суцї в цьому світі!

* * *

А ви бачили, як помирають дерева,
Як гриби й хробаки випивають жагу,
Як стає порохном їх постава сталева
І стоять в самоті по коліна в снігу?

Їхні браття і сестри живуть, як раніше,
Від весняних дощів набираються сил.
А усохлі їх віти лиш вітер колише,
Наче хочуть злетіти, а немає вже сил.

Ще вплітається в землю могутне коріння
Ще шукає у ній порятунку й тепла,
Та мелодія смутку згасає осіння
І смола, як сльоза по щоці, потекла.

...Ви почули їх болі і розпач всесвітній?
Ви вмирили із ними повільно отак?
Значить, серце і помисли ваші ще світлі,
Значить, душу ще вашу не виїв хробак.

* * *

Колись прийду з крутих доріг
На ясні зорі, чисті роси,
Ступлю на батьківський поріг –
Ніхто до хати не запросить.

В обличчя пусткою війне,
І серце стиснеться від болю:
Не дочекалися мене,
Навиглядалися уволю.

І я, в щоденній суєті,
Мов ланцюгом, до справ прикутий,
Молю над все у цім житті –
Хай віддадиться час покути,

Коли вернусь з крутих доріг
На ясні зорі, рідні роси,
Спіткнусь об батьківський поріг –
Ніхто до хати не запросить.

БАТЬКО

Наче сон, промайнули літа,
Сивиною взялися скроні.
Як польотом утомлений птах,
Зупинився, став на осонні.

Ще думками такий молодий,
Руки просяться до роботи.
Та нема вже твердої ходи,
Знемогу не може збороти.

І таке здивування в очах!
І такий планетарний відчай!
Наче раптом погасла свіча
В страсноп'ятничне опівніччя.

**1 ЛЮТОГО 2004 РОКУ.
ПОХОРОНИ МАТЕРІ**

Вітер снігом січе у обличчя,
Захурделила душу печаль.
Ця дорога веде в потойбіччя,
З неї не проглядається даль.

З неї вже не побачиш нічого,
Лиш хіба колонаду ялин.
Упирається санна дорога
У могил нешнурований клин.

Мов птахи перелітні летіли,
І не стало у декого сил.
Залишилися пагорби білі
Із хрестами розправлених крил.

А скраєчку – ще жовто-яечний,
Не заметений снігом пісок.
І священника голос старечий
Відбиває луною лісок.

Тихі сльози, прощальні молитви.
Хай до раю душа її йде...
Ну, а нам залишається жити,
Пам'ятати довічно цей день.

Збирався давно вже, та, зрештою, все-таки їду.
Дорога знайома до болю, до щему в очах.
Чекаю причастя від напівзабутих вже видив,
Що ледве жевріють, немовби на вітрі свіча.

Хоч знаю: ніхто мене там уже більш не чекає.
Хіба припаду у смутку до рідних могил.
Зорієш, село, мені марно покинутим раєм,
Хоча і про тебе таки забували боги.

В тобі, як і всюди, селилися щастя і горе,
Замішана радість на гірко-солоних сльозах.
То небо блакиттю сіяло, бездонно-прозоре,
А то в хмаровинні стрясала округу гроза...

Тебе не минали жахи революцій і війни,
Торкалися відблиски грізних всесвітніх пожеж.
Палили поля твої люті вітри суховійні,
Здавалось, бувало, не встоїш, от-от упадеш.

Та знов оживало, ти знову спиналось на ноги,
Родило хліба, а з ними і діти росли.
І знов вирушали в незвідані дальні дороги
І пам'ять про тебе у серці своєму несли.

Щоб десь в гомінких у своїх і чужинських столицях,
Чи Богом й людьми забутих суворих краях,
Відчути, як пам'ять зове і кличе, неначе зигзиця,
І як нам потрібна підтримка й насага твоя.

Хоч знаємо, там нас давно вже ніхто не чекає,
Хіба що горбочки забутих батьківських могил.
Зоріє село нам далеким омріяним раєм...
Бажання туди повернутись ще є, а немає вже сил.

* * *

Там, де мене чекають...

Іван Драч

А мене - відчекались,
Пусткою хата.
Похилився підгнилий паркан.
Ще не осягнена розумом втрата
І ще переповнений двір оман.

Двері відчиняться:
– Сину, приїхав!
Де ж ти так довго баривсь?
Марні надії.
На серці – віхола.
Сіється сумом небесна вись.

* * *

Проходила піч за декілька літ,
Не дихають челюсті вогняно.
Заступила заслінка білий світ –
Не будять її уранці - рано.

Ніхто не вергає в піч чавуни,
Сумує без них черінь щербатий.
В які світи полинули вони –
Хранителі її – батько й мати?

І чи запалюють і де вогонь
У своїх потойбічних долях?
Кого зігріває тепло його,
Мов літнє сонце самотній сонях?

Медово пахнуть мені пироги,
Смачними пахне з печі борщами...
Напливають спомини дорогі
І розпач бере до сліз, до щему.

* * *

Забуте хатнище. Садок
Запущений, а гарно родить.
Моріг улігся на городі,
Штахет похилений рядок...

Буяло тут колись життя,
Теплом людей стрічала хата.
Була вона хоч небагата –
Зростила не одне дитя.

Та всі згубилися в світах.
Й батьки давно у потойбіччі.
(За них би хто поставив свічку)
...О, швидкоплиннії літа!

Все переходить з часом в прах.
Руйнується, гние, всихає,
З людської пам'яті зникає
На перестуджених вітрах.

Та попри те одне втіша:
На зло всьому життя триває,
Тому й ширяє понад краєм
Моя просвітлена душа.

ОКРУШИНИ ДУМОК

Майже за Борисом Олійником:
Був і – нема.
Стугонить земля в домовину.
Таки приходить усвідомлення:
Був і – нема!
Але як повірити, що й не буде?
(А це вже, здається,
За Василем Симоненком...).
Що ж тут мого?
Хіба що розпач...
Розпач і біль.

* * *

Зрізуємо напівусохлі яблуні
В батьковому саду,
Що давно вже нічого не родять,
Окрім терпких солодких
Споминів...
А ми під корінь спомини!..

* * *

Трухляві жердки
Не тримають штахет.
Підпираю кілками...
Хіба так повернеш минуле?

* * *

Вже скоро Великдень,
А сніг, мов на Коляди,
Падає й падає.
І далі вистуджує
Наші серця.

★ ★ ★

А за престарезним садом
Стежина біжить в поля.
Я нею ступаю радо,
Гріє ноги земля.

Сонцями цвітуть ромашки,
Гудуть поважно джмелі.
З гніздечка злетіла пташка –
Пташенятка малі.

Відволікає, бідна, увагу,
З трави голос подає.
Від її такого змагу
Мліє серце моє.

Не бійся мене, пташино,
Бо й сам у цю мить змалів,
Дивлюся на світ дитинно,
Не знаходячи слів.

Іду, а куди – не знаю,
Вбираю неба акрил.
Замалим що не літаю,
Хоч і не маю крил.

* * *

Хоч давно вже я вийшов з дитячого віку,
Але хочеться часом повестись дитинно:
Взяти добре підтоптаному чоловіку
І позмагатись з високим сусідським тином.

На яблуню крислату забратись тихенько,
Й набити пазуху золотими сонцями.
Потім, сховавшись у сіно од батька-неньки,
Сонць тих наїстись донесчочу, до нестями.

...Сусід привітно відчиняє хвіртку-браму –
Зайдіть, покуштуйте, паперівки доспіли...
Стільки часу минуло, як поховав маму,
І по батькові роки й роки пролетіли.

Не повернути, не вимряти минуле.
Хоч в бажаннях живе щось далеке, дитяче...
Так бува, наче вітром весняним війнуло,
І серце від того то радіє, то плаче.

* * *

Дунав, буду у лісі до скону своїм:
Кожен кущик знайомий і стежка знайома.
У зеленому храмі високих хвоїн
Почуватимусь завжди, неначе удома.

Тут минуло дитинство і юність моя,
Лісникових навчався від батька ремесел.
Досі перед очима так зримо стоять
І хурделиці зим, і завітчаність весен,

І липнева жарінь, і осіння сльота –
Раювання душі і до поту робота.
Щемним спомином кличе пора золота,
Хоч на день в ті ліси повернутись охота.

Повернувся, іду... Все незнане й чуже:
Незнайомі стежки, незнайомі поляни.
Прикра думка майнула холодним вужем:
Я для лісу уже наче древній древлянин.

Ми із різних часів, ми із різних епох.
Кожен житку прожив йому лиш відому.
... І про те може знати хіба лише Бог,
Чи я зможу колись повернутись додому.

* * *

*Ще в 30-их роках минулого століття на запитання: "Якої ви національності?", поліщуки відповідали: "Ми тутешні".
З краєзнавчих досліджень
Григорія Дем'янчука*

Тутешні ми, тутешні,
З боліт оцих, лісів.
На всі віки прийдешні
Наш рід отут осів.
 І всі віки минулі,
 Від прадідів-дідів,
 Косили нас тут кулі,
 Щоб рід наш порідів.
Морили нас тут мором,
Везли в краї чужі.
Над нами лише ворон
У мороці тужив.
 Та гнали ми чужинців
 І всяких там заброд.
 І знов росли з землиці
 І із джерельних вод.
Тутешні ми, тутешні,
Український ми народ.
Не злодії, не лежні,
Наш оборонець Род.
 Веде нас наша Доля
 Крізь радість і біду.
 Загартувалась воля,
 Прискорюєм ходу
Туди, де світлі далі,
Немає пут і грат.
Гуртуємось поволі,
Встаєм за братом брат.
 І не дамось чужинцям
 Накинути ярмо.
 Українці ми, українці!
 На тому й стоїмо.

* * *

Низинною вільгістю дихають вільхи,
Загрузлі по груди у сизий туман.
В довколишнім спокої стільки утіхи!
Не те, що поміж містечкових оман.

А ген на парослях і сосни, й берези
Урочі, в сріблясто-блакитній росі,
Їх сонце уже ластовинням мережить,
Являючи погляду в дивній красі.

Іду навмання, без доріг і стежинок,
І легко, і добре мені на душі.
Усе, що в житті допікає ожинно,
Десь там, за блаженством оцим залишив.

І хай лиш на трохи заповнений кошик –
Не густо сьогодні у лісі грибів –
За ранок такий невимовно хороший
Я дякую долі і трошки собі.

* * *

Лише дві дати
Й риска поміж ними –
Ото й увесь життєвий путь.
А що сховалося за датами отими,
З нащадків хто
Спроможеться збагнуть?

Які високі пристрасті палили?
Які пекли незбагнені жалі?
Мовчать старі
Бездоглядні могили
У столярній місті
Й тихому селі.

* * *

З комфортних квартир і тісних хрущовок,
Палаців “царських” і батьківських хат
Переселилися у вічний сховок
За рядом - ряд,
 за рядом – ряд,
 за рядом – ряд.

Так непомітно, то один, то інший,
Утекли від щоденної суєти
У спокій кладовищної тиші,
Де лиш пам’ятники і хрести...
 Хрести.

Такі відсторонено -урочисті,
В купелі серпневих осончених злив.
Здається, вже більше їх тут, а не в місті,
З ким дружив, працював, часом чарку пив.

Ровесники все, чи й молодші трохи –
Старіших побачиш хіба лиш де-де...
Закінчуються, схоже, й мої дороги,
Бо меншає тих, хто переді мною йде.

Неправда, що усі ми повмираєм.
Тілами – так, але душею – ні.
Блукатиме вона зеленим гаєм
У пошуках забутої рідні.

Ось дуб старезний - зачинатель роду.
Он липа квітне – мати вікова:
Всі прашури тут перейшли в природу
Зозуля літ і літ ще буде їм кувать.

В травинці кожній, квіточці маленькій
В деревах, вітрі, стомлених дощах,
І навіть в розсипах рудих опеньків
Живе чиясь впокоєна душа.

То ж як заходиш в трави із косою,
Або з сокирою в задумані ліси –
Лишаєш душі вічного спокою.
А не лише довколишність краси.

Вони літають понад рідним краєм,
І проростають знову навесні...
Неправда, що усі ми повмираєм.
Тілами - так, але душею – ні!

* * *

Є щось трагічне в помаху коси,
Яка траву із посвистом стинає.
Отак і я впаду.

Коли – не знаю,
І під чий печальні голоси.

Отак і я.

Розвіється туман,
Прив'ялить сонце стомлені покоси...
Чи й у мене хтось прощення попросить
За марноту земних оман?

Торкаюся потятого зела,
Що догоряє в світанкових росах:
Тут заблукала юність моя боса
На перехрестях рідного села.

Звідкіль вона, дочасна ця печаль,
Коли земля новому дню радіє?
Хай оживуть причаєні надії –
Що відцвіло, того уже не жаль.

Є щось магічне в помаху коси,
У цій траві, у юності далекій...
Вертають з давнини мені лелеки
Давно забуті рідні голоси.

ЛІТА ОХОЛОДИЛИ ДУШІ

Не бачилися років, може, з тридцять.

– Добридень...

– Здрастуй...

– Як життя?

– Живу. На пенсію вже скоро.

– І мені.

Замовкли.

Пауза чи не у тридцять років.

– А ти посивів...

– А в тебе лисина...

Мовчання.

– Погода гарна як на осінь. Правда?

– У нас дощі...

– А ти надовго?

– Завтра їду.

– То, може, зайдеш?

– Обмаль часу.

– Ну що, бувай...

– Бувай...

І розійшлися.

„Немов телятка злигані”, –

Колись про них казали...

Хлоп'ячі ігри, витівки, купання,

Нальоти на сади сусідські

Й „зальоти” перші до дівчат –

Усе забулося.

Літа охолодили душі?

ПРО ДРУЖБУ

– Підеш зі мною?..

– А куди?..

Резонне загалом питання:

Збираєшся кудись вести – веди,

Але куди - скажи зарання.

... Та я б усе-таки хотів,

Щоб, не роздумуючи дуже,

Друг на запрошення: „Ходім”,

Відповідав:

– Ходімо, друже!

* * *

Колись іще, як ми листи писали
Коханим, матерям, знайомим, друзям,
В гуртожитки, готелі, на вокзали
Приходила до нас примхлива Муза.

Бо так слова хотілось підібрати,
Щоб не на мить вони були – на вічність,
І їх читали наші адресати,
Немов акорди слухали музичні.

Ну а тепер шлемо лиш eSeMeСки.
Яка там Муза і які акорди!
Це наче прирівняти з храмів фрески
До трафаретних вуличних біг-бордів.

... Дістану переповнену до краю
З листами пожовтілими валізу,
Своє минуле знов перечитаю
Від самого вершечка аж донизу.

Постане з небуття коли й з ким знався
У непростій життєвій веремії
І зрозумію: на мені вина вся,
Що розгубив їх, мов дитячі мрії...

Щоб відновив душевну рівновагу,
Хтось хай би eSeMeСнув, як не пише.
А я усім засвідчую повагу
Оцим своїм недосконалим віршем.

* * *

Вікторіві Борковському

На затишному гарному лузі,
Потісніше, плече у плече,
В коло сядемо, давнії друзі.
Хай розмова повільно тече.

Пригадаємо все, що минуло,
Що забрали з собою роки...
Незабутнім усім нам війнуло
Од притихлої поруч ріки.

Від тих споминів геть захмелієм –
І не треба за це нас судить –
Незвичайна сьогодні подія,
Нас покликала юність сюди.

Та, що десь на калиновім мості
Залишилася в плетиві літ.
Ми не зайти всі тут і не гості –
Звідси наш починався політ.

Щоб від рідного краю далеко,
Поміж різних життєвих утіх
Раптом тугою взятись лелеки,
Обірвавши свій радісний сміх.

А тоді заспішити в дорогу,
Хай дружина, начальство бурчать.
Не згасити сердечну тривогу
І за юністю світлу печаль.

За усім, що з літами минуло,
Що збулось – не збулося давно...
Незабутнім у душу війнуло,
Та вернути його не дано.

На затишному гарному лузі,
Потісніше, плече у плече,
В коло сядемо, давнії друзі,
Хай розмова повільно тече.

* * *

День розцвів, неначе сонях.
З неба цідиться блакить,
На гривастих білих конях
В невідомість він летить.

Що там жде нас за хвилину
На життєвім віражі?..
Скакуна ніхто не спинить,
Ворожи – не ворожи.

...Чи не в тім життя принада,
Що не знаєш наперед,
Де з коня прийдеться падать,
Де розгону набереш?

То надії, то утрати,
День за днем, за ніччю ніч...
Залишилось так багато
У минулому облич!

Їх уже не розрізнити
В забутті чи в тумані...
Прийде хтось сльозу пролити
В день якийсь і по мені.

День розцвів, неначе сонях,
З неба цідиться блакить.
На поморщених долонях
Наша доля тихо спить.

* * *

В дитинстві наміряв собі я спокійну дорогу,
Якою ітиму не просто кудись, а до щастя.
І все мені зможеться, все мені, звісно, удасться,
І з розпачем я розминусь за батьківським порогом.

У юності теж залишався таким же наївним
І вірив, що збудеться все, що я тільки захочу,
Не стануть мені на заваді якісь поторочі,
І буде упевнено все так, і буде надійно.

І хоч уже став я давно у літах чоловіком,
І те, що наміряв, насправді здебільш не збулося,
Так добре мені по життєвій дорозі ішлося,
Тому що наївність не втратив з роками, із віком.

ТРІОЛЕТИ

1

Уже літа відніс літак
Аж за краєчок небокраю.
І дивно так, і сумно так –
Уже літа відніс літак,
Немов сріблясто-чорний грак,
І де шукати їх – не знаю.
Уже літа відніс літак
Аж за краєчок небокраю.

2

А за краєчком небокраю
І дивно так, і сумно так.
Все проминуле пригадаю,
Нехай воно і серце крає.
Про те, що мав, і те, що маю,
Полине споминів косяк.
А за краєчком небокраю
І дивно так, і сумно так.

3

І дивно так, і сумно так,
Що все у цім житті минає,
Що перелітний грак-літак
Вже подає нам віщий знак,
Мовляв, натішились усмак,
Тепер пора й за небокраї.
І дивно так, і сумно так,
Що все у цім житті минає.

* * *

Серце моє стомилось, не хоче ритмічно битись.
Вдарить, а потім чекає: рушити знову чи ні?
Наче сказати хоче: з тобою ми, певно, квити,
Досить з мене знущатись, пора на спочинок мені.

Сповнене серце боєм, як русло ріки у повінь,
Всуціль усе покрите шрамами потрясінь...
З кожним новим ударом спливає за спомином спомин,
З ними – старі тривоги, переживання всі.

Жив би собі як інші, у власний сховавшись кокон:
Служба якась спокійна, добра зарплата, сім'я...
Гнися вчасно за вітром, з якого не дує боку:
Люди, мовляв, живуть так, а з ними, мовляв, і я...

Скільки таких перебачив, хитрих, вдоволених, ситих!
Завжди вони на поверхні, хай там яка круговерть.
Чом же не можу й не хочу і днини по їхньому жити...
Чи не тому, що тління гірш за раптову смерть?

ПРО АВТОРА

БОРИС ТИМОФІЙОВИЧ БОРОВЕЦЬ народився 3 січня 1949 року в селі Яцьковичі на Рівненщині. Закінчив філологічний факультет Рівненського педінституту за спеціальністю вчитель української мови і літератури, згодом здобув фах журналіста. З 1991 року працює головним редактором березнівської районної газети "Надслучанський вісник".

Автор поетичних збірок "На берегах печалі" (1993), "Перехресні дороги" (1995), "Пророчий знак полів" (1998), "Голос трави" (1999), повісті "Фанат, або Хроніка одного життя" (2000), літературно-публістичної книги (у співавторстві) "Поклик творчості. Бесіди про літературу і життя" (2003), нарисів "Леонід Куліш-Зінків. Літературний портрет" (2002), "Петро Велесик. Літературний портрет" (2003), драми "На своїй землі" (2003), літературно-критичних та публістичних статей у періодиці.

Член Національної Спілки письменників та Національної Спілки журналістів України

ЗМІСТ

“Зупинитись, озирнутись”.....1

ТО НЕ Я, А МІЙ ДВІЙНИК

“Так прикро стало помічати”	6
На межі тисячоліть	7
“Якби цю істину пізнати”	8
“Спасенна будь, покірنا голова”.....	9
“Продається планета зі йменням”.....	10
“Заздрю тим”.....	11
“Коли з високої трибуни”.....	12
“Заплутавшись у нетрях славослів’я”.....	13
“Та невже ж нам по колу”.....	14
“Пригадати ту ніч намагаюсь”	15
“Ходжу по книгарнях Луцька”	16
“Доведеться тепер”	17
“Невже і справді щось не те”.....	19
“Облишмо щоденні наші плачі”.....	20
Осінь 2004. Майдан.....	21
“Мої ровесники, що в юності щосили”	22
“Зводимо пам’ятники”.....	23
“Один – на трибуні”.....	24
“Вже третій тиждень у відпустці”	25
“А деякі поети”.....	26
Іронічно-повчальне	27
“Добре там, де нас немає”.....	28
Самокритичне	29
“Спаси мене, Спасе”	30
“В житті я часто помилявся”.....	31
“Я навчився прощати”	32

КОХАНКА ДАВНЯ – ПЕЧАЛЬ

“Колишня моя коханка”	34
“Як березень білі берези розбудить”.....	35
“Став заснув аж до ранку”.....	36
“Стоїш на осонні”.....	37
Жартівливий переспів	38
Сентиментальна балада	39
“Ця думка - мов у серце постріл”.....	41
Пори року.....	42
“Спливають слова, наче віск на свічі”	43
“Запізнілі слова”.....	44
“Відпусти мене і прости мені”.....	45
“От і ще одне літо так швидко минає”	46
“Погасли літа кольори”.....	47
“Деь заплутався вітер в лісах”.....	48
“Згасає поволі осінь”.....	49
“Знову наснилась осінь”.....	50
“Скриплять старі, як світ, дерева”.....	51
“Нехай зима не хоче відступати”.....	52
“Вже літа у небі сірим”.....	53
“Хай не мине моя любов”.....	54

ХВОРІЮ ТРАВАМИ, ЛІСАМИ

“Хворію травами, лісами”.....	56
“А я поганий, бо - поганин?”	57
“А ви бачили, як помирають дерева”	58
“Колись прийду з крутих доріг”.....	59
Батько	60
1 лютого 2004 року. Похорони матері	61
“Збирався давно вже, та, зрештою”.. ..	62
“А мене - відчекались”... ..	63
“Прохолюла піч за декілька літ”.....	64
“Забуте хатнище...”.....	65
Окрушини думок	66
“А за престарезним садом”	67

“Хоч давно вже я вийшов з дитячого віку”	68
“Думав, буду у лісі до скону своїм”	69
“Тутешні ми, тутешні”	70
“Низинною вільгістю дихають вільхи”	71
“Лише дві дати”	72
“З комфортних квартир і тісних хрущовок”	73
“Неправда, що усі ми повмираєм”	74
“Є щось трагічне в помаху коси”	75
Літа охолодили душі	76
Про дружбу	77
“Колись іще, як ми листи писали”	78
“На затишному гарному лузі”	79
“День розцвів, неначе сонях”	80
“В дитинстві намріяв собі я спокійну дорогу”	81
Тріюлети	82
“Серце уже стомилось”	83
Про автора	84

Літературно-художнє видання

БОРИС БОРОВЕЦЬ

ПОЛІТТЯ

Поезії

Редактор

Євген Шморгун

Художник

Інна Нагорна

Художній дизайн і верстка

Сергія Бабака

Технічний редактор

Лариса Бабак

Здано до набору 18.12.2006.

Підписано до друку 05.02 2007.

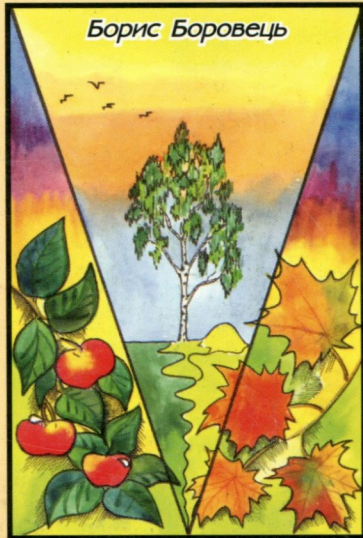
Папір офсетний. Гарнітура Times

Ум. друк. аркушів 5,1

Зам. 488 . Наклад 450 прим.

Підготовлено до друку і віддруковано
ТзОВ «Овід». Св. РВ №18 від 24.03.2003 р.
вул. Соборна, 420, м. Рівне, 33024, Україна

400
кр.

Борис Боровець

ПОЛІТТЯ